

Lacrimos Negros

– HüseyinDURAK · 26 Mayıs 2020

Hüzün yazacağım gene. Zira kadehimden boşalan da sürahimde biriken de o. Tüm duygularımın en sadık refakatçisi kendisi. Keyifli bir akşamüstü batan güneşle cezbeye mi kapılıyorum; yetişir hemen. Denize karşı buz gibi karpuz dilimi mi yuvarlıyorum, koşarak gelir. Ürgüp semalarında balon turundaysam ayrılmaz dibimden, yamaç paraşütüyle sallanırsam düşmemek için bacaklarıma yapışan gene odur. Hazzetmediğimi bilir kendisini ama dedim ya en sadık duygumdur. Keşke olmasa bu kadar.

Yapışkandır bir kere. Ruhunuzu iliklerine kadar ele geçirir ve yapışır kalır orda. Neden orda olduğunu siz de bilmezsiniz kendisi de. Ama oradadır. Marangoz zımparasıyla kazısanız kalır mutlaka izleri. Siz neden kapıldım acaba diye durup düşünürken o içerde bir yerde o pis gülüşünü sergiliyordur mutlaka. Zira siz ona kapılmazsınız, o size bulaşır. Habis bir mikrop, pejmürde bir meczup, marazi bir müptezel, bezgin bir müptela gibi düşmez yakanızdan. O yüzden nedenini düşünmeyin boşuna. Bir de bunun için yormayın kendinizi.

Tembel ve gevşektir hüzün. Siz kendisinden sıyrılmak için uzun koşulara çıkarsınız, dağ tırmanışı yaparsınız, en sevdiklerinizle birlikte saatlerce vakit geçirirsiniz tam kurtulduğunuzu zannedersiniz bir de bakarsınız ki bir taraflarını devirmiş yatıyor oracıkta. İçinizden beddualar, kötü sözler, hakaretler etseniz de boşuna. Dinler mi beyimiz?

Bazı hüzünden beslendiğini söyleyen dostlarıma hayretle bakıyorum. Şiirlerinde araba dolusu hüzün yağdıran şairlere, arabesk var oluşun edebiyatına hakim, “lacrimas negros” mersiyesinin tüm beyitleri ezberlerinde, bana mısın demeden hayatlarını sürdürüyorlar bu sapiens türleri. Ya baktılar ki ne yapsalar boş teslim olup keyif almaya başlamışlar yahut daha büyük bir tehdit hayatlarının hemen biciğinde selamlıyor bunları. Yahut da böyle “takılmayı” kazanç kapısı etmişler kendilerine. Başka türlü izahı kabil değil zira.

Ben oldum olası sevmem hüznü. Acıdan ikrah edenlerdenim. Ama Allah aşkınıza Heidi gibi mutluluktan tepeleri arşınlayan bir görüntüyü kim vermek istemez? Hepimiz mutlu çiftler görünce kasım kasım kasılmıyor muyuz, kıskançlıktan. Metroda, otobüste kahkahalar atan birini gördüğümüzde içimiz kıyılmıyor mu ben neden gülemiyorum bu kadar diye? Şahsen ben nazar değdirmek için kem gözümü ilgili kısma yönelttenlerdenim. Fazla canice gelebilir size ama itiraf ediyorum işte; o canı benim.

Alnım hüzünden çizgilerle dolu, neşeli pozlar vermeye çalışırken yakalandığım da çok vakidir. “Gözlerinle gülmüyorsun” diyor bazıları. Bilmiyorlar ki içeride bakışlarımı sindiren bir ejderhayla güreşiyorum. Zorluyorum kendimi; evet zorluyorum. Fıkralar ezberliyorum neşelendirebilmek için, komik filmler izleyip pasaj pasaj aklımda tutuyorum, bazı karikatür üstatlarının yılmaz takipçilerinden biri de benim. Ama olmuyor işte. Tam kahkahayı patlatıverecekken kalbime yakın noktalardan harekete geçen asidik bir mayı çene kaslarıma bütün gücüyle asılıyor. Gülme performansımın ortasında görünmez mikrobun suratının ortasına bir Osmanlı tokadı aşkedeceğim geliyor, sinirleniyorum.

Bazıları da “asabi kestiğimi” söylüyor etrafımı. Aslında kimseye değil kızgınlığım. Neye olduğunu yazdıklarından biliyorsunuz. Fakat kar eder mi ona Erol Taş halleri? Arsızlığın bilmem kaçınıcı levelinde

mesken tuttuğu sinir koridorlarımda keyfince volta atıyor bizimkisi. Öyle sinsi, öyle hain, öyle yer edinmiş kendine.

O zaman gözyaşı bir umuttur belki de diyorsunuz ister istemez. Şöyle sıkı bir ağlayayım, dökeyim içimde ne varsa. Evet benim de denediğim oldu bunu. Ve fakat para nasıl parayı severse hüzün de öyle galiba. Herhangi bir vaktinde gözlerimin dolmasını takiben bundan yüz bulan hüzün orkestrası, en dram mizansenleri cömertçe sunuyor önüme. Hangi birine ağlarsınız? Hangi biri için üzülür, ah u vah edersiniz. Saymakla, üzölmekle bitmiyor ki.

Ben de çaresiz kabullendim artık kendilerini. Müzmin hüzün hastasıyım, milyon yurdum insanı gibi. Arkadaşlık etmek suretiyle evcilleştirmeye, hararetini düşürmeye çalışıyorum kendilerinin. “Ağlamamı mı istiyorsun majesteleri; peki öyleyse, şurada özgürce takılmayayım mı; siz nasıl isterseniz.” “Ama bak bu akşam şöyle adamakıllı semaver keyfi yapacağım terasta, kabul mü? E, ona da bir şey demezsiniz herhalde?” Demiyor bazen.

Şunları yazarken bile deminden beri kalbimin çeperlerinde salıncak kurmuş kendi halinde takılıyor olması sinirime dokunmuyor değil ama ne yaparsın onun da yapısı bu. Kimseyi değiştirmeye çalışmadan kabullenmek lazım. Neyse ben gidip *lacrimos negros alayım kendime bir kadeh.

İsteyen var mı?

- Lacrimos negros: kara gözyaşı